

31993L0016

7.7.1993

URADNI LIST EVROPSKIH SKUPNOSTI

L 165/1

DIREKTIVA SVETA 93/16/EGS**z dne 5. aprila 1993****o olajšanju prostega gibanja zdravnikov in o vzajemnem priznavanju diplom, spričeval in drugih dokazil o formalni izobrazbi**

SVET EVROPSKIH SKUPNOSTI JE

86/457/EGS z dne 15. septembra 1986 o posebnem izobraževanju splošne medicine ⁽⁵⁾;

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske gospodarske skupnosti in zlasti člena 49, prvega in tretjega stavka člena 57(1) in (2) ter člena 66 Pogodbe,

ker je v skladu s Pogodbo po končanem prehodnem obdobju prepovedano vsako diskriminacijsko obravnavanje na podlagi državljanstva glede opravljanja dejavnosti in opravljanja storitev; ker se načelo takega obravnavanja na podlagi državljanstva zlasti nanaša na priznanje kakršne koli odobritve, potrebne za opravljanje zdravniške prakse ali za vpis v register ali članstvo v strokovnih organizacijah ali telesih;

ob upoštevanju predloga Komisije,

ker je kljub temu zaželeno, da se sprejmejo nekatere določbe, s katerimi bi zdravnikom v zvezi z njihovo dejavnostjo omogočili učinkovito uresničevanje pravice do opravljanja dejavnosti in svo-bode opravljanja storitev;

v sodelovanju z Evropskim parlamentom ⁽¹⁾,

ker v skladu s Pogodbo države članice ne smejo priznati nobene oblike pomoči, ki bi lahko ustvarila neenake pogoje za opravljanje dejavnosti;

ob upoštevanju mnenja Ekonomsko-socialnega odbora ⁽²⁾,

ker člen 57(1) Pogodbe določa, da je treba izdati direktive o medsebojnem priznavanju diplom, spričeval in drugih dokazil o formalni izobrazbi; ker je cilj te direktive priznavanje diplom, spričeval in drugih dokazil o formalni izobrazbi, ki zdravnikom omogočajo, da začnejo in opravljajo medicinsko dejavnost, in priznavanje diplom, spričeval in drugih dokazil o formalni izobrazbi specialistov;

ker sta bili direktivi Sveta 75/362/EGS z dne 16. junija 1975 o vzajemnem priznavanju diplom, spričeval in drugih dokazil o formalni medicinski izobrazbi, vključno z ukrepi, ki omogočajo učinkovito uresničevanje pravice do opravljanja dejavnosti in svo-bodo opravljanja storitev ⁽³⁾, in 75/363/EGS z dne 16. junija 1975 o usklajevanju zakonov in drugih predpisov glede dejavnosti zdravnikov ⁽⁴⁾ večkrat in bistveno spremenjeni; ker bi bilo zato treba navedeni direktivi zaradi preglednosti in racionalnosti združiti; ker je prav tako priporočljivo ob združitvi navedenih direktiv v enotno besedilo vanj vključiti tudi Direktivo Sveta

ker je glede izobraževanja specialistov priporočljivo medsebojno priznati potrdila o usposobljenosti in izobrazbi, kadar specialistutaka izobrazba, ki ni pogoj za začetek opravljanja

⁽¹⁾ UL C 125, 18.5.1992, str. 170, in UL C 72, 15.3.1993.

⁽²⁾ UL C 98, 24.4.1991, str. 6.

⁽³⁾ UL L 167, 30.6.1975, str. 1. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 90/658/EGS (UL L 353, 17.12.1990, str. 73).

⁽⁴⁾ UL L 167, 30.6.1975, str. 14. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 90/658/EGS (UL L 353, 17.12.1990, str. 73).

⁽⁵⁾ UL L 267, 19.9.1986, str. 26.

specialistične dejavnosti, kljub temu daje pravico do uporabe naziva specialist;

ker je zaradi sprememb v zakonodaji držav članic treba dodati nekatera tehnična dopolnila in spremembe, zlasti da bi bile upoštevane spremembe v nazivih diplom, spričeval in drugih dokazil o formalni izobrazbi v teh poklicih ter v označevanju nekaterih medicinskih specializacij, pa tudi z uvedbo nekaterih novih medicinskih specializacij ali odpravo nekaterih starih, ki so bile izvedene v nekaterih državah članicah;

ker je priporočljivo izdati določbe, ki se nanašajo na pridobljene pravice glede medsebojnega priznavanja diplom, spričeval in drugih dokazil o formalni medicinski izobrazbi, ki jih izdajo države članice in ki potrjujejo izobraževanje, začeto pred izvajanjem te direktive;

ker je glede posedovanja dokazila o formalni izobrazbi primerno, ker direktiva o medsebojnem priznavanju diplom ne predpostavlja nujno dejanske enakosti izobrazbe, na katero se te diplome nanašajo, se dovoli uporaba teh nazivov izključno v jeziku matične države članice ali države članice, iz katere oseba prihaja;

da bi nacionalnim organom olajšali uporabo te direktive, lahko države članice predpišejo, da mora oseba, ki izpolnjuje pogoje glede izobrazbe po tej direktivi, poleg formalnih dokazil o izobrazbi pridobiti od pristojnih organov matične države članice ali države članice, iz katere prihaja, tudi potrdilo, da so ta dokazila o izobrazbi enaka tistim, ki jih ureja ta direktiva;

ker ta direktiva ne vpliva na zakone in druge predpise v državah članicah, ki družbam ali podjetjem prepovedujejo opravljanje medicinskih storitev ali za tako prakso predpisujejo nekatere pogoje;

ker bi zahteva po vpisu ali članstvu v strokovnih organizacijah ali telesih, ki je povezana s stalnim in trajnim opravljanjem dejavnosti v državi gostiteljici, pri opravljanju storitev nedvomno ovirala osebo, ki želi opravljati storitev le začasno; ker je treba to zahtevo odpraviti, ker je v takem primeru treba zagotoviti nadzor nad poklicno disciplino, za kar so odgovorne navedene organizacije ali telesa; ker je v ta namen za nadzor treba jamčiti; ker je v ta namen ob upoštevanju člena 62 Pogodbe treba zagotoviti, da lahko pristojni organ države članice gostiteljice od zadevne osebe zahteva predložitve podrobnih podatkov o opravljanju storitev;

ker je glede na zahteve v zvezi z osebno zanesljivostjo treba razlikovati med zahtevami, ki jih mora oseba izpolnjevati, ko prvič začne opravljati poklic, in tistimi, ki jih mora izpolnjevati za samo opravljanje poklica;

ker je glede na medsebojno priznavanje diplom, spričeval in drugih dokazil o formalni izobrazbi specialistične medicine in zato da bi vsem pripadnikom tega poklica, ki so državljani držav

članic, v Skupnosti zagotovili enake pogoje, potrebna neka uskladitev zahtev glede izobraževanja specialistične medicine; ker je v ta namen treba predpisati nekatere minimalne zahteve glede pravice do specialističnega izobraževanja, minimalnega trajanja izobraževanja, načina takega izobraževanja, kraja, kjer naj bi potekalo, pa tudi njihov ustrezen nadzor; ker se navedena merila nanašajo samo na tista specialistična področja, ki so skupna vsem državam članicam ali dvema ali več državam članicam;

ker usklajevanje pogojev za opravljanje navedenih dejavnosti, kakor je predvideno v tej direktivi, ne izključuje kakršnega koli nadaljnjega usklajevanja;

ker je doseženo stališče, ki je priznано skoraj povsod po svetu, da je potrebno posebno izobraževanje zdravnikov splošne prakse, ki jim omogoča, da bolje opravljajo svojo funkcijo; ker ta funkcija, ki je dokaj odvisna od zdravnikovega osebnega poznavanja bolnikovega okolja, poleg ustreznega zdravljenja vključuje tudi svetovanje o preprečevanju bolezni in varovanju bolnikovega splošnega zdravja;

ker se je potreba po posebnem izobraževanju na področju splošne medicine v glavnem pojavila kot posledica razvoja medicinske vede, ki je nenehno povečevala razkorak med medicinskimi raziskavami in poučevanjem na eni strani ter splošno medicinsko prakso na drugi, tako da pomembnih plati splošne medicine ni več mogoče zadovoljivo poučevati s tekočim temeljnim izobraževanjem zdravnikov v državah članicah;

ker je poleg koristi, ki jih ima bolnik, prevladalo tudi spoznanje, da bi izpopolnjeno izobraževanje za posebno funkcijo splošnega zdravnika prispevalo k izboljšanju zdravstvenega varstva, zlasti z razvojem bolj selektivnega svetovanja specialistov, uporabe laboratorijev ter drugih visoko specializiranih ustanov in opreme;

ker bo izpopolnjeno izobraževanje za splošno medicinsko prakso dalo statusu splošnega zdravnika višjo stopnjo;

ker v posameznih državah članicah, čeprav se zdi ta položaj nespremenljiv, poteka različno hitro; ker je zaželeno, da se navedeni različni trendi postopoma uskladijo, ne da bi usklajevanje potekalo prisilno, pri čemer si je treba prizadevati za primerno izobraževanje vsakega splošnega zdravnika, da bi izpolnjeval specifične zahteve splošne medicine;

ker je v začetni fazi, da bi zagotovili postopno uvajanje te reforme v vsaki državi članici, za splošne zdravnike treba najprej uvesti posebno izobraževanje splošne medicine, ki izpolnjuje minimalne kakovostne in količinske standarde ter dopolnjuje minimalno temeljno izobraževanje zdravnikov splošne medicine v skladu s to

direktivo; ker pri tem ni pomembno, ali to izobraževanje splošne medicine poteka v okviru temeljnega medicinskega izobraževanja, ki je predpisano na nacionalni ravni, ali pa zunaj njega; ker bi bilo v drugi fazi treba poskrbeti, da bi izvajanje prakse splošne medicine po sistemu socialne varnosti podredili končanemu posebnemu izobraževanju splošne medicine; ker bi bilo treba nadaljnje predloge za dokončanje reforme še predlagati;

ker ta direktiva ne vpliva na pristojnost držav članic, da same oblikujejo svoje nacionalne sisteme socialne varnosti in da določijo, katere dejavnosti se bodo izvajale v okviru teh sistemov;

ker bo uskladitev minimalnih pogojev po tej direktivi, ki obstajajo glede podeljevanja diplom, spričeval in drugih dokazil o formalni izobrazbi, ki potrjujejo zaključeno posebno izobraževanje splošne medicine, omogočila medsebojno priznavanje navedenih diplom, spričeval in drugih dokazil o formalni izobrazbi med državami članicami;

ker po tej direktivi država članica gostiteljica nima pravice zahtevati od splošnih zdravnikov z diplomami, pridobljenimi v drugi državi članici in priznanimi po tej direktivi, da opravijo kakršno koli dodatno izobraževanje za opravljanje zdravniške prakse v okviru sistema socialne varnosti te države, tudi kadar se tako izobraževanje zahteva za imetnike diplom iz medicine, ki so jo pridobili na svojem ozemlju; ker bo navedena posledica te direktive glede opravljanja splošne prakse v okviru sistema socialne varnosti veljala do 1. januarja 1995, ta direktiva od vseh držav članic zahteva, da od navedenega dne za opravljanje splošne prakse glede na njihov sistem socialne varnosti zahtevajo potrdilo

o opravljenem posebnem izobraževanju splošne medicine; ker morajo imeti zdravniki splošne medicine, ki so začeli opravljati splošno prakso pred tem datumom, v skladu s to direktivo pridobljeno pravico delati kot splošni zdravniki v okviru nacionalnega sistema socialne varnosti države gostiteljice, tudi če niso končali posebnega izobraževanja splošne medicine;

ker usklajevanje, predvideno v tej direktivi, zajema strokovno izobraževanje zdravnikov; ker kar zadeva izobraževanje, večina držav članic zdaj ne razlikuje med zdravniki, ki opravljajo svoje dejavnosti kot zaposlene osebe, in tistimi, ki so samozaposleni; ker se predpisi, ki se nanašajo na osebno zanesljivost, strokovno disciplino ali uporabo naziva za zajete poklice uporabljajo ali se lahko uporabljajo, odvisno od posamezne države članice, za zaposlene osebe in tudi samozaposlene; ker se za opravljanje zdravniške dejavnosti v vseh državah članicah zahteva diploma, spričevalo ali drugo dokazilo o formalni medicinski izobrazbi; ker te dejavnosti opravljajo zaposlene, pa tudi samozaposlene osebe ali osebe, ki so med svojo poklicno kariero tako zaposlene in samozaposlene; ker se je, zato da bi kar najbolj spodbujali prosti pretok teh strokovnjakov znotraj Skupnosti, izkazalo za potrebno, da se ta direktiva razširi tudi na zaposlene zdravnike;

ker ta direktiva ne sme vplivati na obveznosti držav članic glede rokov za prevzem direktiv, določenih v delu B Priloge III,

SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

NASLOV I

PODROČJE UPORABE

Člen 1

Ta direktiva se uporablja za dejavnosti zdravnikov, ki delajo kot zaposleni ali samozaposleni in so državljani držav članic.

NASLOV II

MEDSEBOJNO PRIZNAVANJE DIPLOM, SPRIČEVAL IN DRUGIH DOKAZIL O FORMALNI MEDICINSKI IZOBRAZBI

POGLAVJE I

DIPLOME, SPRIČEVALA IN DRUGA DOKAZILA O FORMALNI MEDICINSKI IZOBRAZBI

Člen 2

Vsaka država članica priznava diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi, ki jih državljanom držav članic v skladu členom 23 podelijo druge države članice, in ki so navedene

v členu 3; glede pravice do začetka opravljanja dejavnosti in opravljanja dejavnosti zdravnika imajo navedene diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi na ozemlju te države enak učinek kakor tista, ki jih država članica podeljuje sama.

Člen 3

Diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi iz člena 2 so:

(a) v Belgiji:

„diplôme légal de docteur en médecine, chirurgie et accouchements/Wettelijk diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde“ (državna diploma doktorja medicine, kirurgije in porodništva), ki jo izdajo medicinske fakultete na univerzah, osrednja izpitna komisija ali državna izpitna komisija za univerzitetno izobraževanje;

(b) na Danskem:

„bevis for bestået lægevidenskabelig embedseksamen“ (spričevalo o državnem zdravniškem izpitu), ki ga izda medicinska fakulteta neke univerze, ali pa „dokumentation for gennemført praktisk uddannelse“ (potrdilo o opravljenem stažu), ki ga izdajo organi, pristojni za zdravstveno službo;

(c) v Nemčiji:

1. „Zeugnis über die ärztliche Staatsprüfung“ (spričevalo o državnem zdravniškem izpitu), ki ga izdajo pristojne oblasti, in „Zeugnis über die Vorbereitungszeit als Medizinalassistent“ (potrdilo o opravljeni pripravniški dobi kot zdravniški asistent), če nemška zakonodaja to dobo, ki dopolnjuje zdravniško izobraževanje, še določa;
2. „Zeugnis über die ärztliche Staatsprüfung“ (spričevalo o državnem zdravniškem izpitu), ki so ga pristojni organi izdali po 30. juniju 1988, in potrdilo o opravljanju zdravniške dejavnosti med stažem („Arzt im Praktikum“);

(d) v Grčiji:

„Πτυχίο ιατρικής“ (zdravniška licenca), ki jo izda:

- medicinska fakulteta univerze ali
- fakulteta za zdravstvene vede – oddelek za medicino pri univerzi;

(e) v Španiji:

„Título de Licenciado en Medicina y Cirugía“ (univerzitetni izpit za medicino in kirurgijo), ki ga podeli ministrstvo za izobraževanje in znanost ali rektor univerze;

(f) v Franciji:

1. „diplôme d'État de docteur en médecine“ (državna doktorska diploma iz medicine), ki jo izdajo medicinske fakultete ali fakultete za medicino in farmacijo pri univerzi ali pa univerze same;
2. „diplôme d'université de docteur en médecine“ (univerzitetna doktorska diploma iz medicine), če ta potrjuje enako stopnjo izobrazbe, kakršna je določena za državno doktorsko diplomno iz medicine;

(g) na Irskem:

„primary qualification“ (spričevalo o pridobljenem osnovnem znanju), izdano na Irskem po opravljenem kvalifikacijskem izpitu pred pristojno komisijo, in potrdilo o opravljeni praksi, ki ga izda ista komisija in dovoljuje vpis v register kot „fully registered medical practitioner“ (polno usposobljen splošni zdravnik);

(h) v Italiji:

„diploma di laurea in medicina e chirurgia“ (diploma iz medicine in kirurgije), ki jo izda univerza, skupaj z „diploma di abilitazione all'esercizio della medicina e chirurgia“ (diploma o usposobljenosti za opravljanje medicine in kirurgije), ki jo izda državna izpitna komisija;

(i) v Luksemburgu:

„diplôme d'État de docteur en médecine, chirurgie et accouchements“ (državna diploma doktorja medicine, kirurgije in porodništva), ki jo izda državna izpitna komisija in potrdi ministrstvo za izobraževanje, in „certificat de stage“ (potrdilo o opravljenem stažu), ki ga potrdi ministrstvo za zdravstvo;

(j) na Nizozemskem:

„universitair getuigschrift van arts“ (univerzitetno spričevalo za zdravnika);

(k) na Portugalskem:

„Carta de curso de licenciatura em medicina“ (diploma o opravljenem študiju medicine), ki jo izda univerza in „Diploma comprovativo da conclusão do internato geral“ (diploma o opravljenem splošnem zdravniškem stažu), ki jo izdajo pristojni organi ministrstva za zdravstvo;

(l) v Združenem kraljestvu:

„primary qualification“ (spričevalo o pridobljenem osnovnem znanju), izdano v Združenem kraljestvu po opravljenem izpitu o usposobljenosti pred pristojno komisijo, in potrdilo o pridobljeni praksi, ki ga izda ista komisija in dovoljuje vpis v register kot „fully registered medical practitioner“ (polno usposobljen splošni zdravnik).

POGLAVJE II

DIPLOME, SPRIČEVALA IN DRUGA DOKAZILA O FORMALNI IZOBRAZBI SPECIALISTIČNE MEDICINE, KI SO SKUPNI VSEM DRŽAVAM ČLANICAM

Člen 4

Vsaka država članica priznava diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi specialistične medicine, ki so jih

osebam, ki prihajajo iz držav članic, podelile druge države članiceskladno s členi 24, 25, 26 in 29 in so naštet v členu 5, tako da jim na svojem ozemlju zagotovi enak učinek, kakršnega imajo diplome, spričevala in druga dokazila, ki jih sama podeljuje.

Člen 5

1. Diplome, spričevala in druga dokazila iz člena 4 so tista, ki jih izdajo pristojni organi ali institucije iz odstavka 2, in ustrezajo, kar zadeva specialistično izobrazbo, poimenovanjem, ki veljajo v posameznih državah članicah in so navedena v odstavku 3.

2. Diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi, ki jih podeljujejo pristojni organi ali institucije iz odstavka 1, so naslednje:

v Belgiji:

„titre d'agrégation en qualité de médecin spécialiste/erkenningstitel van geneersheer specialist“ (priznanje naziva zdravnika specialista), izda ga minister, pristojen za zdravstvo;

na Danskem:

„bevis for tilladelse til at betegne sig som speciallæge“ (potrdilo o nazivu zdravnika specialista), ki ga izdajo oblasti, pristojne za zdravstvene službe;

v Nemčiji:

„Fachärztliche Anerkennung“ (priznanje zdravniške specializacije), ki ga podelijo „Landesärztekammer“ (deželne zdravniške zbornice);

v Grčiji:

„Τίτλος ιατρικής ειδικότητας“ (naziv zdravnika specialista), ki ga podelijo „νομαρχίες“ (prefektore);

v Španiji:

„Título de Especialista“ (naziv specialista), ki ga podeli ministrstvo za izobraževanje in znanost;

v Franciji:

— „le certificat d'études spéciales de médecine“ (spričevalo specialističnega študija medicine), ki ga izdajo fakulteta za medicino, fakultete za medicino in farmacijo pri univerzah ali univerze same,

— „attestation de médecin spécialiste qualifié“ (potrdilo o kvalifikaciji za zdravnika specialista) ki ga izda svet zdravniškega združenja („le conseil de l'ordre des médecins“),

— „le certificat d'études spéciales de médecine“ (spričevalo specialističnega študija medicine), ki ga izdajo fakulteta za medicino ali fakultete za medicino in farmacijo ali temu enakovredno spričevalo, odobreno z odlokom ministra za izobraževanje,

— „le diplôme d'études spécialisées de médecine“ (diploma specialističnega študija medicine), ki jo podelijo univerze;

na Irskem:

„certificate of specialist doctor“ (diploma zdravnika specialista), podeli jo pristojni organ, ki ga za to pooblasti minister za zdravstvo;

v Italiji:

„diploma di medico specialista“ (diploma zdravnika specialista), ki jo podeli rektor univerze;

v Luksemburgu:

„le certificat de médecin spécialiste“ (spričevalo zdravnika specialista), ki ga na predlog zdravniškega kolegija izda minister za zdravstvo;

na Nizozemskem:

— „Getuigschrift van erkenning en inschrijving in het Specialistenregister“ (potrdilo o sprejemu in vpisu v register specialistov), ki ga izda „Specialisten-Registratiecommissie (SRC)“ (komisija za registracijo specialistov),

— „Getuigschrift van erkenning en inschrijving in het Register van Sociaal-Geneskundigen“ (potrdilo o sprejemu in vpisu v register zdravnikov socialne medicine), izda ga „Sociaal-Geneskundigen Registratie-Commissie (SGRC)“ (komisija za registracijo zdravnikov socialne medicine);

na Portugalskem:

„Grau de Assistente“ (položaj asistenta), podelijo ga pristojni organi ministrstva za zdravstvo, ali „Título de Especialista“ (naziv specialista), podeli ga zdravniško združenje;

v Združenem kraljestvu:

„Certificate of completion of specialist training“ (potrdilo o specialistični izobrazbi), izda ga za to pooblaščen pristojni organ.

3. Poimenovanja, ki za omenjene specialistične izobrazbe veljajo v državah članicah, so naslednja:

— *anesteziologija in reanimatologija:*

Belgija: anesthésiologie/anesthesiologie

Danska: anæstesiologi

Nemčija: Anästhesiologie

Grčija: ανααισιολογία

Španija: anestesiología y reanimación

Francija: anesthésiologie-réanimation chirurgicale

Irsko: anaesthetics

Italija: anestesia e rianimazione

Luksemburg: anesthésie-réanimation

Nizozemska: anesthesiologie

Portugalska: anestesiologia

Združeno kraljestvo: anaesthetics,

— *splošna kirurgija:*

Belgija: chirurgie/heelkunde

Danska: kirurgi eller kirurgiske sygdomme

Nemčija: Chirurgie

Grčija:	χειρουργική	Irska:	general (internal) medicine
Španija:	cirugía general y del aparato digestivo	Italija:	medicina interna
Francija:	chirurgie générale	Luksemburg:	maladies internes
Irska:	general surgery	Nizozemska:	inwendige geneeskunde
Italija:	chirurgia generale	Portugalska:	medicina interna
Luksemburg:	chirurgie générale	Združeno kraljestvo:	general medicine,
Nizozemska:	heelkunde		
Portugalska:	cirurgia geral		
Združeno kraljestvo:	general surgery,		
— <i>nevrokirurgija:</i>		— <i>oftalmologija:</i>	
Belgija:	neurochirurgie/neurochirurgie	Belgija:	ophthalmologie/oftalmologie
Danska:	neurokirurgi eller kirurgiske nervesygdomme	Danska:	oftalmologi eller øjensygdomme
Nemčija:	Neurochirurgie	Nemčija:	Augenheilkunde
Grčija:	νευροχειρουργική	Grčija:	οφθαλμολογία
Španija:	neurocirugia	Španija:	oftalmología
Francija:	neurochirurgie	Francija:	ophthalmologie
Irska:	neurological surgery	Irska:	ophthalmology
Italija:	neurochirurgia	Italija:	oculistica
Luksemburg:	neurochirurgie	Luksemburg:	ophthalmologie
Nizozemska:	neurochirurgie	Nizozemska:	oogheelkunde
Portugalska:	neurocirurgia	Portugalska:	oftalmologia
Združeno kraljestvo:	neurological surgery,	Združeno kraljestvo:	ophthalmology,
— <i>ginekologija in porodništvo:</i>		— <i>otorinolaringologija:</i>	
Belgija:	gynécologie-obstétrique/ gynecologie-verloskunde	Belgija:	oto-rhino-laryngologie/ otorhinolaryngologie
Danska:	gynækologi og obstetrik eller kvindesygdomme og fødselshjælp	Danska:	oto-rhino-laryngologi eller øre-næse-halssygdomme
Nemčija:	Frauenheilkunde und Geburtshilfe	Nemčija:	Hals-Nasen-Ohrenheilkunde
Grčija:	μαιευτική – γυναικολογία	Grčija:	ωτορρινολαρυγγολογία
Španija:	obstetricia y ginecología	Španija:	otorrinolaringologia
Francija:	gynécologie-obstétrique	Francija:	oto-rhino-laryngologie
Irska:	obstetrics and gynaecology	Irska:	otolaryngology
Italija:	ostetricia e ginecologia	Italija:	otorinolaringoiatria
Luksemburg:	gynécologie-obstétrique	Luksemburg:	oto-rhino-laryngologie
Nizozemska:	verloskunde en gynaecologie	Nizozemska:	keel-, neus- en oorheelkunde
Portugalska:	ginecologia e obstetricia	Portugalska:	otorrinolaringologia
Združeno kraljestvo:	obstetrics and gynaecology,	Združeno kraljestvo:	otolaryngology,
— <i>splošna (interna) medicina:</i>		— <i>pediatrija:</i>	
Belgija:	médecine interne/inwendige geneeskunde	Belgija:	pédiatrie/kindergeneeskunde
Danska:	intern medicin eller medicinske sygdomme	Danska:	pædiatri eller børnesygdomme
Nemčija:	Innere Medizin	Nemčija:	Kinderheilkunde
Grčija:	παθολογία	Grčija:	παιδιατρική
Španija:	medicina interna	Španija:	pediatría y sus áreas específicas
Francija:	médecine interne	Francija:	pédiatrie
		Irska:	paediatrics
		Italija:	pediatria
		Luksemburg:	pédiatrie
		Nizozemska:	kindergeneeskunde
		Portugalska:	pediatria
		Združeno kraljestvo:	paediatrics,

— *pulmologija:*

Belgija:	pneumologie/pneumologie
Danska:	medicinske lungesygdomme
Nemčija:	Lungen- und Bronchialheilkunde
Grčija:	φυματιολογία – πνευμονολογία
Španija:	neumologia
Francija:	pneumologie
Irska:	respiratory medicine
Italija:	tisiologia e malattie dell'apparato respiratorio
Luksemburg:	pneumo-phtisiologie
Nizozemska:	longziekten en tuberculose
Portugalska:	pneumologia
Združeno kraljestvo:	respiratory medicine,

— *urologija:*

Belgija:	urologie/urologie
Danska:	urologi eller urinvejenes kirurgiske sygdomme
Nemčija:	Urologie
Grčija:	ουρολογία
Španija:	urología
Francija:	chirurgie urologique
Irska:	urology
Italija:	urologia
Luksemburg:	urologie
Nizozemska:	urologie
Portugalska:	urologia
Združeno kraljestvo:	urology,

— *ortopedija:*

Belgija:	orthopédie/orthopedie
Danska:	ortopædisk kirurgi
Nemčija:	Orthopädie
Grčija:	ορθοπαιδική
Španija:	traumatología y cirugía ortopédica
Francija:	chirurgie orthopédique et traumatologie
Irska:	orthopaedic surgery
Italija:	ortopedia e traumatologia
Luksemburg:	orthopédie
Nizozemska:	orthopedie
Portugalska:	ortopedia
Združeno kraljestvo:	orthopaedic surgery,

— *patološka anatomija:*

Belgija:	anatomie pathologique/ pathologische anatomie
Danska:	patologisk anatomi og histologi eller vævsundersøgelse
Nemčija:	Pathologie
Grčija:	παθολογική ανατομική
Španija:	anatomía patológica
Francija:	anatomie et cytologie pathologique
Irska:	morbid anatomy and histopathology

Italija:	anatomia patologica
Luksemburg:	anatomie pathologique
Nizozemska:	pathologische anatomie
Portugalska:	anatomia patológica
Združeno kraljestvo:	morbid anatomy and histopathology,

— *nevrologija:*

Belgija:	neurologie/neurologie
Danska:	neuromedicin eller medicinske nervesygdomme
Nemčija:	Neurologie
Grčija:	νευρολογία
Španija:	neurologia
Francija:	neurologie
Irska:	neurology
Italija:	neurologia
Luksemburg:	neurologie
Nizozemska:	neurologie
Portugalska:	neurologia
Združeno kraljestvo:	neurology,

— *psihijatrija:*

Belgija:	psychiatrie/psychiatrie
Danska:	psykiatri
Nemčija:	Psychiatrie
Grčija:	ψυχιατρική
Španija:	psiquiatria
Francija:	psychiatrie
Irska:	psychiatry
Italija:	psichiatria
Luksemburg:	psychiatrie
Nizozemska:	psychiatrie
Portugalska:	psiquiatria
Združeno kraljestvo:	psychiatry.

POGLAVJE III

**DIPLOME, SPRIČEVALA IN DRUGA DOKAZILA O FORMALNI
IZOBRAZBI SPECIALISTIČNE MEDICINE, KI SE PODELJUJEJO
LE V DVEH ALI VEČ DRŽAVAH ČLANICAH**

Člen 6

Vsaka država članica, ki to zadevo ureja z zakoni in drugimi predpisi, priznava diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi specialistične medicine, ki jih državljanom držav članic podelijo druge države članice v skladu s členi 24, 25,

27 in 29 in ki so naštet v členu 7, tako da tem diplomam, spričevalom in drugim dokazilom o formalni izobrazbi na svojem ozemlju prizna enak učinek kakor tistim, ki jih podeljuje sama.

Člen 7

1. Diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi iz člena 6 so tisti, ki so jih podelili pristojni organi ali institucije iz člena 5(2) in ki ustrezajo namenu specialističnega izobraževanja za nazive iz drugega odstavka tega člena v tistih državah članicah, ki zagotavljajo tako izobraževanje.

2. Nazivi, ki se trenutno uporabljajo v državah članicah in ustrezajo zadevnemu specialističnemu študiju, so naslednji:

— klinična biologija:

Belgija:	biologie clinique/klinische biologie
Španija:	análisis clínicos
Francija:	biologie médicale
Italija:	patologia diagnostica di laboratorio
Portugalska:	patologia clínica,

— biološka hematologija:

Danska:	klinisk blodtypeserologi
Francija:	hématologie
Luksemburg:	hématologie biologique
Portugalska:	hematologia clinica,

— mikrobiologija – bakteriologija:

Danska:	klinisk mikrobiologi
Nemčija:	Mikrobiologie und Infektionsepidemiologie
Grčija:	μικροβιολογία
Španija:	microbiología y parasitología
Irska:	microbiology
Italija:	microbiologia
Luksemburg:	microbiologie
Nizozemska:	medische microbiologie
Združeno kraljestvo:	medical microbiology,

— biokemija:

Danska:	klinisk kemi
Španija:	bioquímica clínica
Irska:	chemical pathology
Luksemburg:	chimie biologique
Nizozemska:	klinische chemie
Združeno kraljestvo:	chemical pathology,

— imunologija:

Španija:	immunología
Irska:	clinical immunology
Združeno kraljestvo:	immunology,

— plastična kirurgija:

Belgija:	chirurgie plastique/plastische heelkunde
Danska:	plastikkirurgi
Grčija:	πλαστική χειρουργική
Španija:	cirugía plástica y reparadora
Francija:	chirurgie plastique, reconstructrice et esthétique
Irska:	plastic surgery
Italija:	chirurgia plastica
Luksemburg:	chirurgie plastique
Nizozemska:	plastische chirurgie
Portugalska:	cirurgia plástica e reconstrutiva
Združeno kraljestvo:	plastic surgery,

— torakalna kirurgija:

Belgija:	chirurgie thoracique/heelkunde op de thorax
Danska:	thoraxkirurgi eller brysthulens kirurgiske sygdomme
Grčija:	χειρουργική θώρακος
Španija:	cirugía torácica
Francija:	chirurgie thoracique et cardio-vasculaire
Irska:	thoracic surgery
Italija:	chirurgia toracica
Luksemburg:	chirurgie thoracique
Nizozemska:	cardio-pulmonale chirurgie
Portugalska:	cirurgia cárdio torácica
Združeno kraljestvo:	thoracic surgery,

— pediatrična kirurgija:

Grčija:	χειρουργική παιδων
Španija:	cirugía pediátrica
Francija:	chirurgie infantile
Irska:	paediatric surgery
Italija:	chirurgia pediatrica
Luksemburg:	chirurgie pédiatrique
Portugalska:	cirurgia pediátrica
Združeno kraljestvo:	paediatric surgery,

— vaskularna kirurgija:

Belgija:	chirurgie des vaisseaux bloeddvatenheelkunde
Španija:	angiología y cirugía vascular
Francija:	chirurgie vasculaire
Italija:	chirurgia vascolare
Luksemburg:	chirurgie cardio-vasculaire
Portugalska:	cirurgia vascular,

— kardiologija:

Belgija:	cardiologie/cardiologie
Danska:	cardiologi eller hjerte- og kredsløbssygdomme

Grčija:	καρδιολογία	Francija:	endocrinologie, maladies métaboliques
Španija:	cardiología	Irska:	endocrinology and diabetes mellitus
Francija:	pathologie cardio-vasculaire	Italija:	endocrinologia
Irska:	cardiology	Luksemburg:	endocrinologie, maladies du métabolisme et de la nutrition
Italija:	cardiologia	Portugalska:	endocrinologia-nutricção
Luksemburg:	cardiologie et angiologie	Združeno kraljestvo:	endocrinology and diabetes mellitus,
Nizozemska:	cardiologie		
Portugalska:	cardiologia		
Združeno kraljestvo:	cardio-vascular diseases,		
— <i>gastroenterologija:</i>			
Belgija:	gastro-entérologie/ gastro-enterologie	Belgija:	médecine physique/fysische geneeskunde
Danska:	medicinsk gastroenterologi eller medicinske mave-tarmsygdomme	Danska:	fysiurgi og rehabilitering
Grčija:	γαστρεντερολογία	Grčija:	φυσική ιατρική και αποκατάσταση
Španija:	aparato digestivo	Španija:	rehabilitación
Francija:	gastro-entérologie et hépatologie	Francija:	rééducation et réadaptation fonctionnelles
Irska:	gastroenterology	Italija:	fisioterapia
Italija:	malattie dell'apparato digerente, della nutrizione e del ricambio	Nizozemska:	revalidatie
Luksemburg:	gastro-entérologie	Luksemburg:	rééducation et réadaptation fonctionnelles
Nizozemska:	gastro-enterologie	Portugalska:	fisiatria,
Portugalska:	gastroenterologia		
Združeno kraljestvo:	gastroenterology,		
— <i>revmatologija:</i>			
Belgija:	rhumatologie/reumatologie	Španija:	estomatología
Danska:	reumatologi	Francija:	stomatologie
Grčija:	ρευματολογία	Italija:	odontostomatologia
Španija:	reumatología	Luksemburg:	stomatologie
Francija:	rhumatologie	Portugalska:	estomatologia,
Irska:	rheumatology		
Italija:	reumatologia		
Luksemburg:	rhumatologie		
Nizozemska:	reumatologie		
Portugalska:	reumatologia		
Združeno kraljestvo:	rheumatology,		
— <i>splošna hematologija:</i>			
Grčija:	αιματολογία		
Španija:	hematología hemoterapia		
Irska:	haematology		
Italija:	ematologia		
Luksemburg:	hématologie		
Portugalska:	imuno-hemoterapia		
Združeno kraljestvo:	haematology,		
— <i>endokrinologija:</i>			
Grčija:	ενδοκρινολογία		
Španija:	endocrinología y nutrición		
— <i>fiziatrija:</i>			
Belgija:		Belgija:	médecine physique/fysische geneeskunde
Danska:		Danska:	fysiurgi og rehabilitering
Grčija:		Grčija:	φυσική ιατρική και αποκατάσταση
Španija:		Španija:	rehabilitación
Francija:		Francija:	rééducation et réadaptation fonctionnelles
Italija:		Italija:	fisioterapia
Nizozemska:		Nizozemska:	revalidatie
Luksemburg:		Luksemburg:	rééducation et réadaptation fonctionnelles
Portugalska:		Portugalska:	fisiatria,
— <i>stomatologija:</i>			
Španija:		Španija:	estomatología
Francija:		Francija:	stomatologie
Italija:		Italija:	odontostomatologia
Luksemburg:		Luksemburg:	stomatologie
Portugalska:		Portugalska:	estomatologia,
— <i>nevropsihiatrija:</i>			
Belgija:		Belgija:	neuropsychiatrie/neuropsychiatrie
Nemčija:		Nemčija:	Nervenheilkunde (Neurologie und Psychiatrie)
Grčija:		Grčija:	νευρολογία – ψυχιατρική
Francija:		Francija:	neuropsychiatrie
Italija:		Italija:	neuropsychiatria
Luksemburg:		Luksemburg:	neuropsychiatrie
Nizozemska:		Nizozemska:	zenuw- en zielsziekten,
— <i>dermatovenerologija:</i>			
Belgija:		Belgija:	dermato-vénéréologie/ dermato-venereologie
Danska:		Danska:	dermato-venerologi eller hud- og kønssygdomme
Nemčija:		Nemčija:	Dermatologie und Venerologie
Grčija:		Grčija:	δερματολογία – αφροδισιολογία
Španija:		Španija:	dermatología médico-quirúrgica y venereología
Francija:		Francija:	dermatologie et vénéréologie
Italija:		Italija:	dermatologia e venerologia

Luksemburg:	dermato-vénéréologie	— <i>tropska medicina:</i>	
Nizozemska:	dermatologie en venerologie	Danska:	tropemedicin
Portugalska:	dermatovenereologia,	Irska:	tropical medicine
— <i>dermatologija:</i>		Italija:	medicina tropicale
Irska:	dermatology	Portugalska:	medicina tropical
Združeno kraljestvo:	dermatology,	Združeno kraljestvo:	tropical medicine,
— <i>venerologija:</i>		— <i>otroška psihiatrija:</i>	
Irska:	venereology	Danska:	børnepsykiatri
Združeno kraljestvo:	venereology,	Nemčija:	Kinder- und Jugendpsychiatrie
— <i>radiologija:</i>		Grčija:	παιδοψυχιατρική
Nemčija:	Radiologie	Francija:	pédo-psychiatrie
Grčija:	ακτινολογία-ραδιολογία	Irska:	child and adolescent psychiatry
Španija:	electrorradiología	Italija:	neuropsychiatria infantile
Francija:	électro-radiologie	Luksemburg:	psychiatrie infantile
Italija:	radiologia	Portugalska:	pedopsiquiatria
Luksemburg:	électroradiologie	Združeno kraljestvo:	child and adolescent psychiatry,
Nizozemska:	radiologie	— <i>geriatrija:</i>	
Portugalska:	radiologia,	Španija:	geriatría
— <i>diagnostična radiologija:</i>		Irska:	geriatrics
Belgija:	radiodiagnostic/röntgendiagnose	Nizozemska:	klinische geriatrie
Danska:	diagnostik radiologi eller røntgenundersøgelse	Združeno kraljestvo:	geriatrics,
Nemčija:	Radiologische Diagnostik	— <i>bolezni ledvic (nefrologija):</i>	
Grčija:	ακτινοδιαγνωστική	Danska:	nefrologi eller medicinske nyresygdomme
Španija:	radiodiagnóstico	Grčija:	νεφρολογία
Francija:	radiodiagnostic et imagerie médicale	Španija:	nefrología
Irska:	diagnostic radiology	Francija:	néphrologie
Luksemburg:	radiodiagnostic	Irska:	nephrology
Nizozemska:	radiodiagnostiek	Italija:	nefrologia
Portugalska:	radiodiagnóstico	Luksemburg:	néphrologie
Združeno kraljestvo:	diagnostic radiology,	Portugalska:	nefrologia
— <i>radioterapija:</i>		Združeno kraljestvo:	renal diseases,
Belgija:	radio- et radiumthérapie/ radio- en radiumtherapie	— <i>nalezljive bolezni:</i>	
Danska:	terapeutisk radiologi eller strålebehandling	Irska:	communicable diseases
Nemčija:	Strahlentherapie	Italija:	malattie infettive
Grčija:	ακτινοθεραπευτική	Združeno kraljestvo:	communicable diseases,
Španija:	oncología radioterápica	— <i>socialna medicina:</i>	
Francija:	oncologie, option radiothérapie	Francija:	santé publique et médecine sociale
Irska:	radiotherapy	Irska:	community medicine
Luksemburg:	radiothérapie	Združeno kraljestvo:	community medicine,
Nizozemska:	radiotherapie	— <i>farmakologija:</i>	
Portugalska:	radioterapia	Nemčija:	Pharmakologie
Združeno kraljestvo:	radiotherapy,	Španija:	farmacología clínica

Irska:	clinical pharmacology and therapeutics	Nemčija:	Zahn-, Mund-, Kiefer- und Gesichtschirurgie
Združeno kraljestvo:	clinical pharmacology and therapeutics,	Irska:	oral and maxillo-facial surgery
		Združeno kraljestvo:	oral and maxillo-facial surgery.
— <i>medicina dela:</i>			
Danska:	samfundsmedicin/arbejdsmedicin	Člen 8	
Nemčija:	Arbeitsmedizin		
Grčija:	ιατρική της εργασίας		
Francija:	médecine du travail		
Italija:	medicina del lavoro		
Irska:	occupational medicine		
Nizozemska:	arbeids- en bedrijfsgeneeskunde		
Portugalska:	medicina do trabalho		
Združeno kraljestvo:	occupational medicine,		
— <i>alergologija:</i>			
Grčija:	αλλεργιολογία		
Španija:	alergologia		
Italija:	allergologia ed immunologia clinica		
Nizozemska:	allergologie		
Portugalska:	imunoalergologia,		
— <i>gastroenterološka kirurgija:</i>			
Belgija:	chirurgie abdominale/heelkunde op het abdomen		
Danska:	kirurgisk gastroenterologi eller kirurgiske mave-tarmsygdomme		
Španija:	cirugía del aparato digestivo		
Francija:	chirurgie viscérale		
Italija:	chirurgia dell'apparato digerente,		
— <i>nuklearna medicina:</i>			
Belgija:	médecine nucléaire/nucleaire geneeskunde	POGLAVJE IV	
Nemčija:	Nuklearmedizin	OBSTOJEČE STANJE	
Grčija:	πυρηνική ιατρική		
Španija:	medicina nuclear		
Francija:	médecine nucléaire		
Italija:	medicina nucleare	Člen 9	
Nizozemska:	nucleaire geneeskunde		
Portugalska:	medicina nuclear		
Združeno kraljestvo:	nuclear medicine,		
— <i>maksilofacialna kirurgija (osnovna izobrazba zdravnik):</i>			
Španija:	cirugia oral y maxilofacial		
Francija:	chirurgie maxillo-faciale et stomatologie		
Italija:	chirurgia maxillo-facciale,		
— <i>dentalna, oralna in maksilofacialna kirurgija (osnovna izobrazba zdravnik in zobozdravnik):</i>			
Belgija:	stomatologie/chirurgie orale et maxillo-faciale;stomatologie/orale en maxillo-faciale chirurgie		

1. Od državljanov držav članic, ki želijo pridobiti eno od diplom, spričeval ali drugih dokazil o formalni izobrazbi specialistov, ki niso navedena v členih 4 in 6 ali ki se kljub temu, da so navedena v členu 6, ne podeljujejo v matični državi članici ali v državi članici, iz katere prihaja tuji državljan, lahko država članica gostiteljica zahteva, da izpolnijo pogoje glede izobraževanja, ki so za specializacijo predpisani z njenimi zakoni ali drugimi predpisi.

2. Vendar pa mora država članica gostiteljica v celoti ali deloma upoštevati čas izobraževanja, ki so ga državljani iz odstavka 1 opravili in dokazali z diplomom, spričevalom ali drugim dokazilom o formalni izobrazbi, ki ga je izdal pristojni organ matične države članice ali države članice, iz katere prihaja tuji državljan, pod pogojem, da ta čas izobraževanja ustreza tistemu, ki ga zahteva država članica gostiteljica za zadevno specializacijo.

3. Pristojni organi države članice gostiteljice morajo zadevno osebo potem, ko so na podlagi predloženih diplom, spričeval in drugih dokazil o formalni izobrazbi preverili vsebino in trajanje njenega specialističnega izobraževanja, obvestiti o trajanju dodatno zahtevanega izobraževanja in o področjih, ki jih to zajema.

POGLAVJE IV

OBSTOJEČE STANJE

Člen 9

1. Brez vpliva na odstavek 3 vsaka država članica državljanom drugih držav članic, katerih diplome, spričevala in druga dokazila o formalni medicinski izobrazbi ne izpolnjujejo vseh minimalnih izobraževalnih zahtev iz člena 23, prizna kot zadosten dokaz diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi s področja medicine, ki so jih podelile te države članice, če te diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi dokazujejo izobraževanje, ki se je začelo pred:

- 1. januarjem 1986 za Španijo in Portugalsko,
- 1. januarjem 1981 za Grčijo,
- 20. decembrom 1976 za druge države članice

in če jim je priloženo potrdilo, da so ti državljani v zadnjih petih letih pred izdajo tega potrdila najmanj tri leta neprekinjeno veljavno in zakonito opravljali te dejavnosti.

1. Od državljanov držav članic, ki želijo pridobiti eno od diplom, spričeval ali drugih dokazil o formalni izobrazbi specialistov, ki niso navedena v členih 4 in 6 ali ki se kljub temu, da so navedena v členu 6, ne podeljujejo v matični državi članici ali v državi članici, iz katere prihaja tuji državljan, lahko država članica gostiteljica zahteva, da izpolnijo pogoje glede izobraževanja, ki so za specializacijo predpisani z njenimi zakoni ali drugimi predpisi.

2. Vendar pa mora država članica gostiteljica v celoti ali deloma upoštevati čas izobraževanja, ki so ga državljani iz odstavka 1 opravili in dokazali z diplomo, spričevalom ali drugim dokazilom o formalni izobrazbi, ki ga je izdal pristojni organ matične države članice ali države članice, iz katere prihaja tuji državljan, pod pogojem, da ta čas izobraževanja ustreza tistemu, ki ga zahteva država članica gostiteljica za zadevno specializacijo.

3. Pristojni organi države članice gostiteljice morajo zadevno osebo potem, ko so na podlagi predloženih diplom, spričeval in drugih dokazil o formalni izobrazbi preverili vsebino in trajanje njenega specialističnega izobraževanja, obvestiti o trajanju dodatno zahtevanega izobraževanja in o področjih, ki jih to zajema.

1. Brez vpliva na odstavek 3 vsaka država članica državljanom drugih držav članic, katerih diplome, spričevala in druga dokazila o formalni medicinski izobrazbi ne izpolnjujejo vseh minimalnih izobraževalnih zahtev iz člena 23, prizna kot zadosten dokaz diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi s področja medicine, ki so jih podelile te države članice, če te diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi dokazujejo izobraževanje, ki se je začelo pred:

— 1. januarjem 1986 za Španijo in Portugalsko,

— 1. januarjem 1981 za Grčijo,

— 20. decembrom 1976 za druge države članice

in če jim je priloženo potrdilo, da so ti državljani v zadnjih petih letih pred izdajo tega potrdila najmanj tri leta neprekinjeno veljavno in zakonito opravljali te dejavnosti.

2. Brez vpliva na odstavek 4 vsaka država članica državljanom drugih držav članic, katerih diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi specialistične medicine ne izpolnjujejo minimalnih izobraževalnih zahtev iz členov 24 do 27, prizna kot zadosten dokaz diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi specialistične medicine, ki so jih podelile te države članice, če te diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi dokazujejo izobraževanje, ki se je začelo pred:

— 1. januarjem 1986 za Španijo in Portugalsko,

— 1. januarjem 1981 za Grčijo,

— 20. decembrom 1976 za druge države članice.

Država članica gostiteljica lahko zahteva, da mora biti diplomam, spričevalom in drugim dokazilom o formalni izobrazbi specialistične medicine priloženo potrdilo pristojnih organov ali institucij matične države članice ali države članice iz katere imetniki prihajajo, ki potrjuje, da so delali na ustreznem specialističnem področju najmanj v obdobju, ki je enako dvakratni razliki med trajanjem specialističnega izobraževanja v matični državi članici ali državi članici iz katere prihajajo, in med minimalnimi zahtevami glede trajanja izobraževanja, predpisanega v naslovu III, če ta obdobja izobraževanja niso enaka minimalnim obdobjem izobraževanja iz členov 26 in 27.

Če pa je država članica gostiteljica pred datumi iz prvega pododstavka zahtevala krajši minimalni čas izobraževanja, kakor je predviden v členih 26 in 27, se razlika iz drugega pododstavka lahko določi le v skladu z minimalnim trajanjem izobraževanja, ki je bilo predpisano v tej državi.

3. Državljanom držav članic, katerih diplome, spričevala in druga dokazila o formalni medicinski izobrazbi so bili podeljeni na ozemlju nekdanje Nemške demokratične republike, ki pa ne izpolnjujejo vseh minimalnih izobraževalnih zahtev iz člena 23, države članice razen Nemčije priznajo te diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi kot zadosten dokaz:

— če dokazujejo izobraževanje, ki se je začelo pred nemško združitvijo,

— če imetniku dajejo pravico do opravljanja zdravniške dejavnosti na celotnem ozemlju Nemčije pod enakimi pogoji, kakor če bi imel dokazila o izobrazbi, ki jih podeljujejo pristojni nemški organi in so omenjena v točkah 1 in 2 člena 3(c),

— če jim je priloženo potrdilo, ki so ga izdali pristojni nemški organi, da so ti državljani v Nemčiji v zadnjih petih letih pred

izdajo tega potrdila najmanj tri leta neprekinjeno veljavno in zakonito opravljali te dejavnosti.

4. Državljanom držav članic, katerih diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi specialistične medicine so bili podeljeni na ozemlju nekdanje Nemške demokratične republike, ki pa ne izpolnjujejo minimalnih izobraževalnih zahtev iz členov 24 do 27, države članice razen Nemčije priznajo te diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi kot zadosten dokaz:

— če dokazujejo izobraževanje, ki se je začelo pred 3. aprilom 1992, in

— če omogočajo imetniku, da kot specialist opravlja zadevno dejavnost na celotnem ozemlju Nemčije pod enakimi pogoji, kakor če bi imel dokazila o izobrazbi, ki jih podeljujejo pristojni nemški organi in so opredeljena v členih 5 in 7.

Vendar pa lahko, kadar te diplome, spričevala ali druga dokazila o formalni izobrazbi ne izpolnjujejo minimalnih zahtev glede trajanja izobraževanja iz členov 26 in 27, zahtevajo, da jim mora biti priloženo potrdilo pristojnih nemških organov ali institucij o tem, da so imetniki kot specialisti delali na ustreznem specialističnem področju najmanj v obdobju, ki je enako dvakratni razliki med trajanjem specialističnega izobraževanja na ozemlju Nemčije in med minimalnim trajanjem izobraževanja iz naslova III.

5. Državljanom držav članic, katerih diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi medicine ali specialistične medicine niso v skladu z dokazili o izobrazbi ali nazivi iz členov 3, 5 ali 7, vse države članice priznajo kot zadosten dokaz diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi, ki so jih podelile prve države članice, če jim je priloženo potrdilo, ki ga izda pristojni organ ali institucija. V tem potrdilu mora biti navedeno, da so bile te diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi medicine ali specialistične medicine iz členov 2, 4 ali 6 podeljeni po izobraževanju v skladu z določbami iz naslova III in da jih država članica, ki jih je podelila, obravnava kot dokazila o izobrazbi ali kot nazive iz členov 3, 5 ali 7.

6. Države članice, ki so razveljavile zakone in druge predpise glede podeljevanja diplom, spričeval in drugih dokazil o formalni izobrazbi nevropsihiatrije, radiologije, torakalne kirurgije, vaskularne kirurgije, gastroenterološke kirurgije, biološke hematologije, fizioterapije ali tropske medicine in so sprejele predpise v zvezi s pridobljenimi pravicami v korist svojih državljanov, priznavajo državljanom drugih držav članic pravico, da izkoristijo iste predpise pod pogojem, da njihove diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi nevropsihiatrije, radiologije, torakalne kirurgije, vaskularne kirurgije, gastroenterološke kirurgije, biološke hematologije, fizioterapije ali tropske medicine izpolnjujejo pogoje, navedene v odstavku 2 tega člena ali v členih 24, 25 in 27, in če so bile navedene diplome, spričevala in druga dokazila

o formalni izobrazbi podeljeni pred datumom, ko je država članica gostiteljica prenehala podeljevati te diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi za zadevno specializacijo.

7. Datumi, ko so države članice z zakonom ali drugim predpisom razveljavile določbe v zvezi z diplomami, spričevali in drugimi dokazili o formalni izobrazbi iz odstavka 6, so navedeni v Prilogi II.

POGLAVJE V

UPORABA AKADEMSKIH NAZIVOV

Člen 10

1. Države članice gostiteljice brez vpliva na člen 19 zagotovijo, da imajo državljani držav članic, ki izpolnjujejo pogoje iz členov 2, 4, 6 in 9, pravico uporabljati akademski naziv oziroma njegovo okrajšavo v skladu z zakoni matične države članice ali države članice, iz katere prihajajo, v jeziku te države. Države članice gostiteljice lahko predpišejo, da temu nazivu sledi ime in kraj institucije ali izpitne komisije, ki je ta naziv podelila.

2. Če se akademski naziv matične države članice ali države članice, iz katere tuji državljani prihaja, v državi članici gostiteljici ne razlikuje od naziva, ki v tej državi zahteva dodatno usposabljanje, ki ga oseba ni opravila, lahko država članica gostiteljica odredi, da mora oseba svoj akademski naziv iz matične države članice ali države članice, iz katere prihaja, uporabljati v ustrezni obliki, ki jo določi država članica gostiteljica.

POGLAVJE VI

DOLOČBE ZA OLAJŠANJE UČINKOVITEGA URESNIČEVANJA PRAVICE USTANAVLJANJA IN SVOBODE OPRAVLJANJA STORITEV ZA ZDRAVNIŠKO DEJAVNOST

A. Posebne določbe v zvezi s pravico do ustanavljanja

Člen 11

1. Država članica gostiteljica, ki zahteva od svojih državljanov dokazilo o dobrem imenu ali o ugledu, ko prvič začnejo opravljati zdravniško dejavnost, za državljane drugih držav članic sprejme kot zadosten dokaz potrdilo, ki ga izda pristojni organ matične države članice ali države članice, iz katere prihaja tuji državljani, in potrjuje, da so izpolnjene zahteve države članice glede dobrega imena ali ugleda za začetek opravljanja zdravniške dejavnosti.

2. Če matična država članica ali država članica, iz katere prihaja tuji državljani, ne zahteva dokazila o dobrem imenu ali o ugledu za osebe, ki želijo prvič začeti opravljati zdravniško dejavnost, lahko država članica gostiteljica zahteva od državljanov matične države članice ali od države članice, iz katere prihaja tuji državljani, izpis iz kazenske evidence ali, če tega ni, enakovreden dokument, ki ga izda pristojni organ v matični državi članici ali v državi članici, iz katere prihaja tuji državljani.

3. Če je država članica gostiteljica natančno seznanjena z resno zadevo, ki se je še pred začetkom opravljanja dejavnosti zadevne osebe v tej državi zgodila zunaj njenega ozemlja in ki bo po vsej verjetnosti vplivala na začetek opravljanja zdravniške dejavnosti na njenem ozemlju, lahko o tem obvesti matično državo članico ali državo članico, iz katere prihaja tuji državljani.

Matična država članica ali država članica, iz katere prihaja tuji državljani, preveri točnost navedb. Njeni organi odločajo o naravi in obsegu potrebne preiskave in obvestijo državo članico gostiteljico o vseh posledičnih ukrepih, ki jih sprejmejo v zvezi z izdanimi potrdili ali dokumenti.

4. Države članice zagotovijo zaupnost poslanih obvestil.

Člen 12

1. Če v državi članici gostiteljici v zvezi z opravljanjem zdravniške dejavnosti veljajo zakoni in drugi predpisi, ki določajo zahteve glede dobrega imena in ugleda, vključno z določbami o disciplinskih ukrepih zaradi resne kršitve poklicne etike ali o obsodbi zaradi kaznivih dejanj, predloži matična država članica ali država članica, iz katere prihaja tuji državljani, državi članici gostiteljici vse potrebne informacije v zvezi z upravnimi postopki ali disciplinskimi ukrepi, sprejetimi glede zadevne osebe, ali v zvezi s kazenskimi ukrepi, ki so ji bili izrečeni med opravljanjem poklica v matični državi članici ali v državi članici, iz katere prihaja.

2. Če je država članica gostiteljica natančno seznanjena z neko resno zadevo, ki se je še pred začetkom opravljanja dejavnosti te osebe v tej državi zgodila zunaj njenega ozemlja in ki bo po vsej verjetnosti vplivala na opravljanje zdravniške dejavnosti na njenem ozemlju, lahko o tem obvesti matično državo članico ali državo članico, iz katere prihaja tuji državljani.

Matična država članica ali država članica, iz katere prihaja tuji državljani, preveri točnost teh navedb. Njeni organi določijo naravo in obseg potrebne preiskave in obvestijo državo članico gostiteljico o vseh posledičnih ukrepih, ki so sprejeti v zvezi z informacijami, poslanimi v skladu z odstavkom 1.

3. Države članice zagotovijo zaupnost poslanih obvestil.

Člen 13

Če država članica gostiteljica od svojih lastnih državljanov, ki želijo začeti ali nadaljevati opravljanje zdravniške dejavnosti, zahteva potrdilo o telesnem ali duševnem zdravju, ta država sprejme kot zadosten dokaz predložitev dokumenta, ki se zahteva v matični državi članici ali v državi članici, iz katere prihaja tuji državljan.

Če matična država članica ali država članica, iz katere prihaja tuji državljan, tistim, ki želijo začeti ali nadaljevati opravljanje zdravniške dejavnosti, ne postavlja tovrstnih zahtev, država članica gostiteljica prizna temu državljanu potrdilo, ki ga je izdal pristojni organ njegove države in ki ustreza potrdilom, izdanim v državi članici gostiteljici.

Člen 14

Dokumenti, izdani v skladu s členi 11, 12 in 13 ob predložitvi ne smejo biti starejši od treh mesecev.

Člen 15

1. Postopek za odobritev začetka opravljanja katere koli zdravniške dejavnosti v skladu s členi 11, 12 in 13 mora biti čimprej zaključen, nikakor pa ne pozneje kakor tri mesece po predložitvi vseh dokumentov v zvezi s to osebo, in sicer ne glede na zamudo, ki bi izhajala iz vložitve pravnega sredstva po zaključku tega postopka.

2. V primerih iz členov 11(3) in 12(2) zahteva po ponovnem preverjanju zadrži rok iz odstavka 1.

Država članica, ki je zaprosena za mnenje, mora dati odgovor v treh mesecih.

Po prejemu odgovora ali ob izteku roka država članica gostiteljica nadaljuje postopek iz odstavka 1.

Člen 16

Če država članica gostiteljica od svojih lastnih državljanov, ki želijo začeti z opravljanjem ali opravljati zdravniško dejavnost, zahteva prisego ali slavnostno izjavo in če državljani drugih držav članic ne morejo uporabiti oblike te prisege ali izjave, ta država članica zagotovi, da se zadevni osebi ponudi ustrezna in enakovredna oblika prisege ali izjave.

B. Posebne določbe v zvezi z opravljanjem storitev

Člen 17

1. Če država članica gostiteljica od svojih lastnih državljanov, ki želijo začeti ali nadaljevati opravljanje zdravniške dejavnosti, zahteva odobritev, članstvo ali registracijo v poklicnem združenju ali organizaciji, ta država članica oprosti državljanke drugih držav članic te zahteve v primeru opravljanja storitev.

Zadevna oseba opravlja storitve z enakimi pravicami in obveznostmi kakor državljani države članice gostiteljice. Zlasti mora spoštovati upravna ali poklicna pravila ravnanja, ki se uporabljajo v tej državi članici.

Za izvajanje veljavnih pravil poklicnega ravnanja na svojem ozemlju, lahko države članice v ta namen in kot dodatek k prijavi iz odstavka 2 v zvezi z opravljanjem storitev zahtevajo samodejno začasno registracijo ali *pro forma* članstvo v poklicnem združenju ali organizaciji ali, kot alternativo, registracijo, pod pogojem, da taka registracija ali članstvo ne odloži ali kako drugače ne zaplete opravljanja storitev in ne povzroči dodatnih stroškov osebi, ki opravlja storitve.

Če država članica gostiteljica sprejme ukrep iz drugega pododstavka ali ugotovi dejstva, ki so v nasprotju s temi predpisi, mora o tem nemudoma obvestiti državo članico, kjer je zadevna oseba začela opravljati dejavnost.

2. Država članica gostiteljica lahko zahteva od zadevne osebe, da pristojnim organom predhodno prijavi opravljanje svojih storitev, če to vključuje začasno bivanje na ozemlju te države članice.

V nujnih primerih lahko sledi prijava nemudoma potem, ko so bile storitve opravljene.

3. Država članica gostiteljica lahko v skladu z odstavkoma 1 in 2 zahteva od zadevne osebe, da predloži enega ali več dokumentov z naslednjimi podatki:

— prijavo iz odstavka 2,

— potrdilo, ki izkazuje, da zadevna oseba zakonito opravlja tovrstne dejavnosti v državi članici, kjer prebiva,

— potrdilo, da ima zadevna oseba eno od diplom, spričeval ali drugih dokazil o formalni izobrazbi, primerni za opravljanje tovrstnih storitev iz te direktive.

4. Dokument ali dokumenti iz odstavka 3 ob predložitvi ne smejo biti starejši od 12 mesecev.

5. Če država članica začasno ali za stalno v celoti ali delno enemu od svojih državljanov ali državljanu druge države članice, ki prebiva na njenem ozemlju, po potrebi odvzame pravico do opravljanja ene od zdravniških dejavnosti, mora zagotoviti začasen ali stalen odvzem potrdila iz druge alinee odstavka 3.

Člen 18

Če je v državi članici gostiteljici za plačilo zavarovalniških računov, ki se nanašajo na zagotavljanje storitev osebam, zavarovanim po sistemih socialne varnosti, potrebna registracija pri organu javnega socialnega zavarovanja, ta država članica oprosti te zahteve državljanke držav članic s sedežem v drugi državi članici, kadar opravljajo storitve, zaradi katerih morajo zadevne osebe potovati.

Vendar pa morajo zadevne osebe temu organu vnaprej, v nujnih primerih pa naknadno, predložiti podatke v zvezi z opravljenimi storitvami.

C. Skupne določbe glede pravice do ustanavljanja in svobode opravljanja storitev

Člen 19

Če v državi članici gostiteljici obstajajo predpisi o uporabi poklicnega naziva v zvezi z zdravniško dejavnostjo, državljanji drugih držav članic, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 2 in člena 9(1), (3) in (5), uporabljajo poklicni naziv države članice gostiteljice, ki v tej državi ustreza navedenim pogojem izobrazbe, uporabljajo pa tudi kratico naziva.

Prvi odstavek se prav tako uporablja za uporabo poklicnih nazivov zdravnikov specialistov, ki izpolnjujejo pogoje iz členov 4, 6 in 9(2), (4), (5) in (6).

Člen 20

1. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi omogočijo tem osebam, da pridobijo informacije o zakonodaji s področja zdravstva in socialne varnosti ter, če je potrebno o poklicni etiki države članice gostiteljice.

V ta namen države članice lahko ustanovijo informacijska središča, pri katerih te osebe lahko dobijo potrebne informacije. Ob ustanovitvi lahko države članice gostiteljice zahtevajo od teh upravičencev, da stopijo v stik s temi središči.

2. Države članice lahko ustanovijo središča iz odstavka 1 v okviru pristojnih organov in institucij, ki jih določijo v ta namen.

3. Države članice zagotovijo, da te osebe, če je potrebno, v svojem interesu in v interesu svojih pacientov pridobijo jezikovno znanje, potrebno za opravljanje njihovega poklica v državi gostiteljici.

Člen 21

Države članice, ki od lastnih državljanov zahtevajo, da opravijo pripravništvo, s čimer šele pridobijo pravico do delovnega mesta zdravnika v okviru sistema socialne varnosti, lahko postavijo enako zahtevo državljanom drugih držav članic v petih letih, ki začne teči 20. junija 1975. Vendar pa pripravništvo ne sme trajati več kakor šest mesecev.

Člen 22

V primeru upravičenih dvomov lahko država članica gostiteljica zahteva od pristojnih organov druge države članice potrdilo o verodostojnosti diplom, spričeval in drugih dokazil o formalni izobrazbi, ki so bili izdani v tej drugi državi članici in so navedeni v poglavjih I do IV naslova II, pa tudi potrdilo, da je ta oseba izpolnila vse izobraževalne zahteve iz naslova III.

NASLOV III

USKLADITEV DOLOČB ZAKONOV IN DRUGIH PREDPISOV V ZVEZI Z ZDRAVNIŠKO DEJAVNOSTJO

Člen 23

1. Države članice zahtevajo od oseb, ki želijo začeti z opravljanjem ali nadaljevanjem zdravniške dejavnosti, da imajo diplomu, spričevalo ali drugo dokazilo o formalni izobrazbi iz medicine v skladu s členom 3, ki zagotavlja, da je ta oseba med celotnim izobraževanjem pridobila:

(a) ustrezno znanje iz znanosti, na katerih temelji medicina, in dobro razumevanje znanstvenih metod, vključno z načeli merjenja bioloških funkcij, vrednotenjem znanstveno potrebnih dejstev in analizo podatkov;

(b) zadostno razumevanje strukture, funkcij in obnašanja zdravil in bolnih ljudi ter odnosov med zdravstvenim stanjem človeka ter njegovim fizičnim in družbenim okoljem;

(c) ustrezno poznavanje klinične stroke, ki ji daje jasno sliko o duševnih in telesnih boleznih, o medicini z vidika preventive, diagnostike, terapije in človeške reprodukcije;

(d) ustrezne klinične izkušnje v bolnišnicah pod ustreznim nadzorom.

2. Celotno obdobje tovrstnega medicinskega izobraževanja obsega najmanj šestletni študij ali 5 500 ur teoretičnega in praktičnega šolanja na univerzi ali pod nadzorom univerze.

3. Dostop do tega izobraževanja imajo kandidati z diplomom ali spričevalom, ki jim omogoča sprejem na univerze držav članic za ta študij.

4. Pri osebah, ki so začele svoje izobraževanje pred 1. januarjem 1972, lahko izobraževanje iz odstavka 2 vključuje šestmesečno prakso s polnim delovnim časom na univerzitetni ravni pod nadzorom pristojnih organov.

5. Ta direktiva ne preprečuje državam članicam, da imetnikom diplom, spričeval ali drugih dokazil o formalni izobrazbi, ki niso bila pridobljena v državi članici, odobrijo začetek opravljanja in nadaljevanje opravljanja zdravniške dejavnosti na svojem ozemlju v skladu z nacionalnimi predpisi.

Člen 24

1. Države članice zagotovijo, da izobraževanje, ki se zaključi s podelitvijo diplome, spričevala ali drugega dokazila o formalni izobrazbi specialistične medicine, izpolnjuje najmanj naslednje zahteve:

(a) vključevati mora uspešen zaključek šestletnega študija v okviru izobraževanja iz člena 23; izobraževanje, ki se zaključi s podelitvijo diplome, spričevala ali drugega dokazila o specializaciji iz stomatološke, oralne in maksilofacialne kirurgije (osnovno medicinsko in stomatološko izobraževanje), vključuje tudi uspešen zaključek študijskega programa za splošnega stomatologa iz člena 1 Direktive Sveta 78/687/EGS z dne 27. julija 1978 o uskladitvi določb zakonov ali drugih predpisov o dejavnosti zobozdravnikov ⁽¹⁾;

(b) vključevati mora teoretično in praktično šolanje;

(c) študij mora biti reden in pod nadzorom pristojnih oblasti ali organov v skladu s točko 1 Priloge I;

(d) potekati mora na univerzitetnem centru, v študijski bolnišnici ali po potrebi v zdravstveni ustanovi, ki jo v ta namen odobrijo pristojne oblasti ali organi;

(e) vključevati mora osebno sodelovanje zdravnika, ki se izobražuje za specialista, v dejavnosti in odgovornostih zadevnih ustanov.

2. Države članice pogojujejo podelitev diplome, spričevala ali drugega dokazila o formalni izobrazbi s področja specialistične medicine z imetjem ene od diplom, spričeval ali drugih dokazil o formalni medicinski izobrazbi iz člena 23. Izdaja diplome, spričevala ali drugega dokazila o specializaciji iz stomatološke, oralne in maksilofacialne kirurgije (osnovno medicinsko in stomatološko izobraževanje) je prav tako pogojena z imetjem ene od diplom, spričeval ali drugih dokazil o izobrazbi za splošnega stomatologa iz člena 1 Direktive 78/687/EGS.

Člen 25

1. Ne glede na načelo rednega študija iz člena 24(1)(c) in vse dokler Svet ne sprejme odločitev v skladu z odstavkom 3, lahko države članice dovolijo izreden specialistični študij po pogojih, ki jih odobrijo pristojne nacionalne oblasti, če redni študij ne bi bil izvedljiv iz utemeljenih individualnih razlogov.

2. Izredni študij poteka v skladu s točko 2 Priloge I in po standardih, ki so kakovostno enakovredni rednemu študiju. Standard tega študija ne sme biti ogrožen niti zaradi njegove izredne narave niti zaradi opravljanja zasebne pridobitne poklicne dejavnosti.

Celotno trajanje specialističnega izobraževanja ne sme biti skrajšano, kadar je organizirano kot izredni študij.

3. Svet bo po ponovnem pregledu stanja in na predlog Komisije najpozneje do 25. januarja 1989 odločil, ali naj se določbe odstavkov 1 in 2 ohranijo ali spremenijo, in sicer ob upoštevanju dejstva, da naj bi možnost izrednega študija še naprej obstajala v nekaterih okoliščinah, ki jih je treba pregledati za vsako specialistično področje posebej.

Izredni specialistični študij, ki se je začel pred 1. januarjem 1983, se lahko zaključi v skladu z določbami, ki so veljale pred tem dnem.

Člen 26

Države članice zagotovijo, da minimalno trajanje spodaj opredeljenega specialističnega študija ni krajše od spodaj navedenih let:

⁽¹⁾ UL L 233, 24.8.1978, str. 10.

Prva skupina (petletni študij):

- splošna kirurgija
- nevrokirurgija
- interna medicina
- urologija
- ortopedija;

Druga skupina (štiriletni študij):

- ginekologija in porodništvo
- pediatrija
- pulmologija
- patološka anatomija
- nevrologija
- psihiatrija;

Tretja skupina (triletni študij):

- anesteziologija in reanimatologija
- oftalmologija
- otorinolaringologija.

Člen 27

Države članice, ki so sprejele zakone in druge predpise na tem področju, zagotovijo, da minimalno trajanje spodaj opredeljenega specialističnega študija ni krajše od spodaj navedenih let:

Prva skupina (petletni študij):

- plastična kirurgija
- torakalna kirurgija
- vaskularna kirurgija
- nevropsihiatrija
- pediatrična kirurgija
- gastroenterološka kirurgija
- maksilofacialna kirurgija (osnovna izobrazba zdravnik);

Druga skupina (štiriletni študij):

- kardiologija
- gastroenterologija
- revmatologija
- klinična biologija
- radiologija
- diagnostična radiologija
- radioterapija
- tropska medicina
- farmakologija
- otroška psihiatrija
- mikrobiologija – bakteriologija
- medicina dela

- biokemija
- imunologija
- dermatologija
- venerologija
- geriatrija
- nefrologija
- nalezljive bolezni
- socialna medicina
- biološka hematologija
- nuklearna medicina
- dentalna, oralna in maksilofacialna kirurgija (osnovna izobrazba zdravnik in zobozdravnik);

Tretja skupina (tri leta):

- splošna hematologija
- endokrinologija
- fizioterapija
- stomatologija
- dermatovenerologija
- alergologija.

Člen 28

Kot prehodni ukrep in brez vpliva na člena 24(1)(c) in 25 lahko države članice, katerih zakoni in drugi predpisi so na dan 20. junija 1975 predvidevali specialistični študij z delno časovno obveznostjo, še naprej uporabljajo te predpise za kandidate, ki so začeli svoje specialistično izobraževanje pred 31. decembrom 1983.

Vsaka država gostiteljica ima pravico zahtevati od kandidatov iz prvega odstavka, da svojim diplomam, spričevalom in drugim dokazilom priložijo potrdilo o tem, da so dejansko in z dovoljenjem izvajali ustrezno dejavnost kot zdravniki specialisti najmanj tri zaporedna leta v petih letih pred izdajo potrdila.

Člen 29

Začasno in kot izjema od člena 24(2):

- (a) za Luksemburg in izključno za luksemburške diplome, predvidene z zakonom iz leta 1939 o podeljevanju akademskih in univerzitetnih stopenj velja, da je spričevalo zdravnika specialista mogoče izdati samo osebi, ki ima diplomu doktorja medicine, kirurgije ali porodništva, ki jo je izdala luksemburška državna izpitna komisija;
- (b) za Dansko in izključno za danske diplome, določene z zakonom, ki so jih izdale medicinske fakultete ene od danskih univerz skladno z odlokom ministra za notranje zadeve z dne 14. maja 1970, velja, da so te diplome pogoj za pridobitev naziva zdravnik specialist.

Diplome iz točk (a) in (b) se lahko izdajo kandidatom, ki so svoj študij začeli pred 20. decembrom 1976.

NASLOV IV

POSEBNO IZOBRAŽEVANJE ZA SPLOŠNO MEDICINO

Člen 30

Vsaka država, ki na svojem ozemlju izvaja celotno izobraževanje iz člena 23, uvede posebno izobraževanje za splošno medicino, ki ustreza najmanj pogojem iz členov 31 in 32, tako da bodo prve diplome, spričevala ali druga dokazila o formalni izobrazbi, ki se nanj nanašajo, izdani najpozneje 1. januarja 1990.

Člen 31

1. Posebno izobraževanje za splošno medicino iz člena 30 mora ustrezati vsaj naslednjim zahtevam:

- (a) vpis je mogoč šele po uspešno zaključenem najmanj šestletnem študiju v okviru izobraževanja, opredeljenega v členu 23;
- (b) traja najmanj dve leti s polno časovno obveznostjo in se izvaja pod nadzorstvom pristojnih organov ali ustanov;
- (c) je bolj praktične kakor teoretične narave; praktično izobraževanje se izvaja po eni strani najmanj šest mesecev v pooblaščenih bolnišnicah z ustrezno opremo in službami in po drugi strani najmanj šest mesecev v okviru pooblaščenih ordinacij splošne zdravniške prakse ali pooblaščenega centra, kjer zdravniki izvajajo osnovno zdravstveno dejavnost; poteka v povezavi z drugimi zdravstvenimi zavodi ali organizacijami, ki se ukvarjajo s splošno medicino; vendar pa se lahko, ne da bi to posegalo v zgoraj navedeni najkrajši čas trajanja, praktično izobraževanje izvaja v obdobju največ šestih mesecev v drugih pooblaščenih zdravstvenih zavodih ali organizacijah, ki izvajajo splošno medicino;
- (d) zahteva kandidatovo osebno udeležbo pri strokovnih dejavnostih in odgovornosti oseb, s katerimi dela.

2. Države članice lahko odložijo uporabljanje določb iz odstavka 1(c) o najkrajšem času trajanja izobraževanja najpozneje do 1. januarja 1995.

3. Države članice zahtevajo kot pogoj za izdajo diplom, spričeval ali drugih dokazil o formalni izobrazbi, ki potrjujejo opravljeno posebno izobraževanje za splošno medicino, da ima kandidat eno od diplom, spričeval ali drugih dokazil o formalni izobrazbi, določenih v členu 3.

Člen 32

Če je na dan 22. septembra 1986 katera od držav članic izvajala izobraževanje za splošno medicino z uporabo izkušenj, ki si jih je zdravnik pridobil v lastni ordinaciji pod nadzorstvom za to pooblaščenega mentorja, lahko ta država članica poskusno ohrani tako izobraževanje pod pogojem, da je le-to:

- skladno s členom 31(1)(a) in (b) ter (3),
- po trajanju enako dvakratni razliki med trajanjem obdobja iz člena 31(1)(b) in seštevkom obdobja iz tretje alineje tega člena,
- zajema vsaj eno obdobje v pooblaščenih bolnišnicah z ustrezno opremo in službami ter obdobje v okviru pooblaščenih ordinacij splošne zdravniške prakse ali pooblaščenega centra, kjer zdravniki izvajajo osnovno zdravstveno dejavnost; od 1. januarja 1995 bo vsako od teh dveh obdobja trajalo najmanj šest mesecev.

Člen 33

Na podlagi pridobljenih izkušenj in ob upoštevanju razvoja izobraževanja splošne medicine Komisija najpozneje do 1. januarja 1996 predloži Svetu poročilo o izvajanju členov 31 in 32 in ustrezne predloge za nadaljnje usklajevanje izobraževanja za splošne zdravnike.

Svet mora do 1. januarja 1997 odločiti o teh predlogih v skladu s postopki, določenimi v Pogodbi.

Člen 34

1. Brez vpliva na načelo o izobraževanju s polno časovno obveznostjo iz člena 31(1)(b), lahko države članice poleg izobraževanja s polno časovno obveznostjo dovolijo posebno izobraževanje za splošno medicino z delno časovno obveznostjo, če so izpolnjeni naslednji posebni pogoji:

- skupnega časa trajanja izobraževanja ni mogoče skrajšati zaradi izvajanja z delno časovno obveznostjo,
- tedenska obveznost pri izobraževanju z delno časovno obveznostjo ne sme biti manjša od 60-odstotne obveznosti pri polni časovni obveznosti,
- izobraževanje z delno časovno obveznostjo mora zajemati določeno število izobraževalnih dob s polno časovno obveznostjo, kar velja za del, ki poteka v bolnišnici, pa tudi za del, ki poteka v okviru pooblaščenih ordinacij splošne zdravniške

prakse ali pooblaščenega centra, kjer zdravniki opravljajo osnovno zdravstveno dejavnost. Število in trajanje teh izobraževalnih dob s polno časovno obveznostjo mora biti takšno, da zagotavlja ustrezno pripravo za učinkovito izvajanje splošne medicine.

2. Izobraževanje z delno časovno obveznostjo mora biti po kakovosti na enaki ravni kakor izobraževanje s polno časovno obveznostjo. Zanj se izda diploma, spričevalo ali drugo dokazilo o formalni izobrazbi iz člena 30.

Člen 35

1. Brez vpliva na sprejete določbe o pridobljenih pravicah lahko države članice izdajo diplomu, spričevalo ali drugo dokazilo o formalni izobrazbi iz člena 30 zdravniku, ki nima dokončanega izobraževanja, opredeljenega v členih 31 in 32, ima pa končano katero drugo dodatno izobraževanje, potrjeno z diplomu, spričevalom ali drugim dokazilom, ki so ga izdali pristojni organi ene od držav članic; vendar pa lahko države članice izdajo diplomu, spričevalo ali drugo dokazilo le, kadar ta potrjuje raven znanja, enakovredno znanju, ki je rezultat izobraževanja, opredeljenega v členih 31 in 32.

2. Države članice v določbah, ki ji sprejmejo skladno z odstavkom 1, določijo, koliko se lahko prosilcu upošteva že opravljeno dodatno izobraževanje in poklicne izkušnje namesto izobraževanja, opredeljenega v členih 31 in 32.

Države članice lahko izdajo diplomu, spričevalo ali drugo dokazilo iz člena 30 le, če je prosilec pridobil najmanj šest mesecev izkušenj iz splošne medicine v ordinaciji splošne medicine ali centra, kjer zdravniki opravljajo osnovno zdravstveno dejavnost, kakor to predvideva člen 31(1)(c).

Člen 36

1. Od 1. januarja 1995 vsaka država članica ob upoštevanju predpisov o pridobljenih pravicah postavlja diplomu, spričevalo ali drugo dokazilo o formalni izobrazbi iz člena 30 kot pogoj za opravljanje poklica splošnega zdravnika v okviru nacionalnega sistema socialne varnosti.

Vendar pa lahko države članice osebe, pri katerih izobraževanje za splošno medicino še traja, oprostijo tega pogoja.

2. Vsaka država članica opredeli pridobljene pravice, ki jih priznava. Vendar pa mora priznavati kot pridobljeno pravico do

opravljanja poklica splošnega zdravnika v okviru nacionalnega sistema socialne varnosti brez diplome, spričevala ali drugega dokazila o formalni izobrazbi iz člena 30, vsem zdravnikom, ki imajo to pravico na dan 31. decembra 1994 skladno s členi 1 do 20 in opravljajo dejavnost na njenem ozemlju v skladu s členom 2 ali členom 9(1).

3. Vsaka država članica lahko pred 1. januarjem 1995 uporablja določbe odstavka 1 pod pogojem, da lahko vsak zdravnik, ki je v drugi državi članici pridobil izobrazbo, predvideno v členu 23, do 31. decembra 1994 na njenem ozemlju začne opravljati in tam opravlja dejavnost v okviru nacionalnega sistema socialne varnosti skladno s členom 2 ali členom 9(1).

4. Pristojni organi vsake države članice na zahtevo izdajo potrdilo o pravici opravljanja dejavnosti splošnega zdravnika v okviru nacionalnega sistema socialne varnosti brez diplome, spričevala ali drugih dokazil iz člena 30 tistim zdravnikom, ki imajo pridobljene pravice skladno z odstavkom 2.

5. Določbe odstavka 1 ne posegajo v pravico držav članic, da na svojem ozemlju v skladu s svojo zakonodajo dovolijo opravljanje dejavnosti splošnega zdravnika v okviru nacionalnega sistema socialne varnosti osebam, ki nimajo diplom, spričeval ali drugih potrdil o izobrazbi zdravnik ali posebni izobrazbi iz splošne medicine, pridobljeni v eni od držav članic, ki pa imajo diplome, spričevala in druga dokazila o omenjeni formalni izobrazbi, ali eno od slednjih, ki je bila pridobljena v državi nečlanici.

Člen 37

1. Vsaka država članica priznava za opravljanje dejavnosti splošnega zdravnika v okviru nacionalnega sistema socialne varnosti diplome, spričevala in druga dokazila iz člena 30, ki so jih skladno s členi 31, 32, 34 in 35 državljanom držav članic izdale druge države članice.

2. Vsaka država članica priznava potrdila, opredeljena v členu 36(4), ki so jih državljanom držav članic izdale druge države članice, in jim priznava na svojem ozemlju enako veljavo kakor diplomam, spričevalom in drugim dokazilom, ki jih izdaja sama in dovoljujejo opravljanje dejavnosti splošnega zdravnika v okviru njenega nacionalnega sistema socialne varnosti.

Člen 38

Državljeni države članice, ki jim je diplome, spričevala in druga dokazila, predvidene v členu 30 ali 36(4), izdala ena od držav

članic, imajo pravico v državi članici gostiteljici nositi strokovni naziv, ki je v veljavi v tej državi članici, in uporabljati njegovo okrajšavo.

Člen 39

1. Brez vpliva na člen 38 države članice gostiteljice skrbijo za to, da se upravičencem po členu 37 prizna pravica do uporabe njihovega veljavnega strokovnega naziva ter morebiti njegove okrajšave iz matične države članice ali države članice, iz katere oseba prihaja, v jeziku te države članice. Države članice gostiteljice lahko odredijo, da mora temu nazivu slediti ime in kraj ustanove ali komisije, ki ga je podelila.

2. Če se akademski naziv iz matične države članice ali države članice, iz katere oseba prihaja, v državi članici gostiteljici ne razlikuje od naziva, ki v tej državi zahteva dodatno izobraževanje, ki ga oseba ni opravila, lahko država članica gostiteljica odredi, da mora oseba svoj akademski naziv iz matične države članice ali države članice, iz katere prihaja, uporabljati v ustrezni obliki, ki jo določi država članica gostiteljica.

Člen 40

Komisija na podlagi pridobljenih izkušenj in ob upoštevanju razvoja izobraževanja splošne medicine najpozneje 1. januarja 1997 predloži Svetu poročilo o uporabi tega naslova in po potrebi ustrezne predloge, zato da se oblikuje ustrezno izobraževanje za vse splošne zdravnike, ki bo ustrezalo posebnim zahtevam splošnomedicinske prakse. Svet o teh predlogih odloča skladno s postopki, določenimi v Pogodbi.

Člen 41

Takoj ko država članica sporoči Komisiji datum začetka veljavnosti ukrepov, ki jih je sprejela skladno s členom 30, Komisija to ustrezno objavi v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* in navede poimenovanja, ki jih je ta država sprejela za diplomu, spričevalo ali drugo dokazilo o formalni izobrazbi in po potrebi strokovni naziv.

NASLOV V

KONČNE DOLOČBE

Člen 42

Države članice določijo organe in institucije, pristojne za izdajanje ali sprejemanje diplom, spričeval in drugih dokazil, pa tudi dokumentov ali informacij, predvidenih v tej direktivi, ter o tem takoj obvestijo druge države članice in Komisijo.

Člen 43

Če ima katera od držav članic pri uporabi te direktive resne težave na nekaterih področjih, Komisija skupaj s to državo preuči težave in zaprosi za mnenje Odbor visokih uradnikov za javno zdravje, ustanovljen s Sklepom 75/365/EGS ⁽¹⁾.

Po potrebi predloži Komisija Svetu ustrezne predloge.

Člen 44

Direktive iz dela A Priloge III se razveljavijo brez vpliva na obveznosti držav članic glede roka za prevzem iz dela B Priloge III.

Sklicevanje na razveljavljene direktive velja kot sklic na to direktivo in se razlaga z uporabo primerjalne tabele iz Priloge IV.

Člen 45

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Luxembourg, 5. aprila 1993

Za Svet

Predsednik

J. TRØJBORG

⁽¹⁾ UL L 167, 30.6.1975, str. 19.

PRILOGA I

Značilnosti specialističnega izobraževanja s polno in delno časovno obveznostjo iz členov 24(1)(c) in 25**1. Specialistično izobraževanje s polno časovno obveznostjo**

To izobraževanje se izvaja na posebnih delovnih mestih, ki jih odobrijo pristojni organi.

Zajema udeležbo pri vseh zdravniških dejavnostih na oddelku, kjer se izvaja, vključno z dežurstvi, tako da specializant v skladu s pogoji, ki jih določijo pristojne oblasti, ves delovni teden in vse leto svoje strokovno delo posveča temu praktičnemu in teoretičnemu izobraževanju. Ta delovna mesta so zato ustrezno nagrajevana.

Izobraževanje se lahko prekine zaradi služenja vojaškega roka, strokovnih službenih potovanj, nosečnosti ali bolezni. Prekinitev ne more biti razlog za skrajšanje celotnega trajanja izobraževanja.

2. Specialistično izobraževanje zdravnikov z delno časovno obveznostjo

Za to izobraževanje veljajo enake zahteve kakor za izobraževanje s polno časovno obveznostjo, razlika je v tem, da tu obstaja možnost omejitve udeležbe pri zdravniških dejavnostih na trajanje, ki je najmanj polovica tistega, predvidenega v drugi alineji točke 1.

Pristojni organi skrbijo za to, da skupno trajanje in kakovost specialističnega izobraževanja z delno časovno obveznostjo nista manjša kakor pri izobraževanju s polno časovno obveznostjo.

Izobraževanje z delno časovno obveznostjo je posledično povezano z ustreznim osebnim prejemkom.

PRILOGA II

Datumi, s katerimi so nekatere države članice razveljavile zakone in druge predpise glede izdajanja diplom, spričeval in drugih dokazil o formalni izobrazbi iz člena 9(7)

BELGIJA

Torakalna kirurgija:	1. januar 1993	
Vaskularna kirurgija:	1. januar 1983	
Nevropsihiatrija:	1. avgust 1987,	razen za osebe, ki so začele izobraževanje pred tem datumom
Gastroenterološka kirurgija:	1. januar 1983	

DANSKA

Biološka hematologija:	1. januar 1983,	razen za osebe, ki so začele izobraževanje pred tem datumom in ga zaključile pred koncem leta 1988
Fiziatrija:	1. januar 1983,	razen za osebe, ki so začele izobraževanje pred tem datumom in ga zaključile pred koncem leta 1988
Tropska medicina:	1. avgust 1987,	razen za osebe, ki so začele izobraževanje pred tem datumom

FRANCIJA

Radiologija:	3. december 1971
Nevropsihiatrija:	31. december 1971

LUKSEMBURG

Radiologija:	diplome, spričevala in druga dokazila o izobrazbi se ne podeljujejo več za izobraževanje, ki se je pričelo po 5. marcu 1982
Nevropsihiatrija:	diplome, spričevala in druga dokazila o izobrazbi se ne podeljujejo več za izobraževanje, ki se je pričelo po 5. marcu 1982

NIZOZEMSKA

Radiologija:	8. julij 1984
Nevropsihiatrija:	9. julij 1984

PRILOGA III

Del A

Razveljavljene direktive

(iz člena 44)

1. Direktiva 75/362/EGS
2. Direktiva 75/363/EGS
in njune zaporedne spremembe:
 - Direktiva 81/1057/EGS: samo kar zadeva sklicevanje iz člena 1 na določbe razveljavljenih direktiv 75/362/EGS in 75/363/EGS
 - Direktiva 82/76/EGS
 - Direktiva 89/594/EGS: samo členi 1 do 9
 - Direktiva 90/658/EGS: samo člen 1(1) in (2) in člen 2
3. Direktiva 86/457/EGS

Del B

Roki za prenos v nacionalno zakonodajo

(iz člena 44)

<i>Direktiva</i>	<i>Rok za prenos</i>
75/362/EGS (UL L 167, 30.6.1975, str. 1)	20. december 1976 (*)
81/1057/EGS (UL L 385, 31.12.1981, str. 25)	30. junij 1982
75/363/EGS (UL L 167, 30.6.1975, str. 14)	20. december 1976 (**)
82/76/EGS (UL L 43, 15.2.1982, str. 21)	31. december 1982
89/594/EGS (UL L 341, 23.11.1989, str. 19)	8. maj 1991
90/658/EGS (UL L 353, 17.12.1990, str. 73)	1. julij 1991
86/457/EGS (UL L 267, 19.9.1986, str. 26)	1. januar 1985

(*) 1. januar 1981 za Grčijo, 1. januar 1986 za Španijo in Portugalsko.

(**) 1. januar 1981 za Grčijo, 1. januar 1986 za Španijo in Portugalsko. Za ozemlje nekdanje Nemške demokratične republike, Nemčija sprejme potrebne ukrepe za uporabo členov 2 do 5 Direktive 75/363/EGS (členi 24 do 27 te direktive) do 3. aprila 1992 (člen 2 Direktive 90/658/EGS).

PRILOGA IV

Ta direktiva	Direktiva 75/362/EGS	Direktiva 75/363/EGS	Direktiva 86/457/EGS	Direktiva 81/1057/EGS	Direktiva 89/594/EGS	Direktiva 82/76/EGS
člen 1	člena 1 in 24					
člen 2	člen 2					
člen 3	člen 3					
člen 4	člen 4					
člen 5	člen 5					
člen 6	člen 6					
člen 7	člen 7					
člen 8	člen 8					
člen 9(1)	člen 9(1)			člen 1		
člen 9(2)	člen 9(2)			člen 1		
člen 9(3)	člen 9a(1)					
člen 9(4)	člen 9a(2)					
člen 9(5)	člen 9(3)					
člen 9(6)					člen 9(1)	
člen 9(7)					člen 9(2)	
člen 10	člen 10					
člen 11	člen 11					
člen 12	člen 12					
člen 13	člen 13					
člen 14	člen 14					
člen 15	člen 15					
člen 16	člen 15a					
člen 17	člen 16					
člen 18	člen 17					
člen 19	člen 18					
člen 20	člen 20					
člen 21	člen 21					
člen 22	člen 22					
člen 23		člen 1				
člen 24		člen 2				
člen 25(1)		člen 3(1)				
člen 25(2)		člen 3(2)				
člen 25(3)		člen 3(3) prvi				
prvi pododstavek		pododstavek				
člen 25(3)						člen 14
drugi pododstavek						
člen 26		člen 4				
člen 27		člen 5				
člen 28		člen 7				
člen 29		člen 8				
člen 30			člen 1			
člen 31			člen 2(1), (2) in (3)			
člen 32			člen 3			
člen 33			člen 4			
člen 34			člen 5			
člen 35			člen 6			
člen 36			člen 7			
člen 37			člen 8			
člen 38			člen 9			
člen 39			člen 10			
člen 40			člen 11			
člen 41			člen 12(2)			
člen 42	člen 23		člen 2(4)			
člen 43	člen 26	člen 10				
člen 44						
člen 45	člen 27					
Priloga I	Priloga					
Priloga II					Priloga	